

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 419/2016-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. mája 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti TURZOVSKÁ DREVÁRSKA FABRIKA s. r. o., Štúrova 37, Turzovka, zastúpenej advokátom a konateľom JUDr. Petrom Dlhopolčekom, Horná 51, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 MCdo 12/2011 a jeho uznesením z 29. apríla 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti TURZOVSKÁ DREVÁRSKA FABRIKA s. r. o.,
o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. júla 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti TURZOVSKÁ DREVÁRSKA FABRIKA s. r. o., Štúrova 37, Turzovka (ďalej len „sťažovateľka“, v texte sťažnosti aj „sťažovateľ“), zastúpenej advokátom a konateľom JUDr. Petrom Dlhopolčekom, Horná 51, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn.

5 MCdo 12/2011 z 29. apríla 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“ alebo „napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu“).

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uvádza:

„V konaní vedenom pred Okresným súdom v Čadci, č. k. 10 C/250/2000 vo veci o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam a určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva sme vystupovali ako odporca. Žalobcovia v 1/ až 8/ rade sa domáhali voči nám určenia vlastníctva k nehnuteľnostiam a určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva k nehnuteľnostiam evidovaným u Správy katastra [REDAKOVANÉ] v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] na [REDAKOVANÉ] tak ako boli špecifikované v podanom návrhu a uvedené v odôvodnení citovaného rozsudku.

Vo veci rozhodol rozsudkom Okresný súd v Čadci zo dňa 30. 06. 2009, pod č. k. 10 C/250/2000 tak, že v časti konanie zastavil a vo zvyšnej časti návrh navrhovateľov zamietol a konanie o našom vzájomnom návrhu o určenie neplatnosti dohôd o vydaní veci zastavil...

Proti tomuto rozsudku... podali odvolanie navrhovateľa. O ich odvolaní rozhodol odvolací súd – Krajský súd v Žiline rozsudkom zo dňa 17. 12. 2009, pod č. k. 9 Co/391/2009 tak, že rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil...

Rozsudok odvolacieho súdu napadol mimoriadnym dovolaním Generálny prokurátor SR a to mimoriadne dovolanie je zo dňa 23. 06. 2011, pod č. k. VI/1 Pz 381/11-7...

Vec napadla na NS SR dňa 24. 06. 2011 a bola vedená pod č. k. 5 MCdo 12/2011. Dovolacím súdom sme boli vyzvaní k podaniu vyjadrenia k mimoriadnemu dovolaniu. Naše vyjadrenie bolo vypracované dňa 8. 9. 2011...

O mimoriadnom dovolaní rozhodol NS SR uznesením pod č. k. 5 MCdo 12/2011, zo dňa 29. 04. 2014 tak, že v časti v ktorej bol návrh navrhovateľov v 1/ až 7/ rade zamietnutý vec zrušil a vrátil Okresnému súdu v časti na ďalšie konanie...“

Podľa sťažovateľky najvyšší súd porušil v konaní o mimoriadnom dovolaní jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy tým, že vecne prerokoval mimoriadne dovolanie napriek tomu, že neboli splnené všetky podmienky na jeho podanie podľa § 243e ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej

len „OSP“). Sťažovateľka uvádza, že generálny prokurátor Slovenskej republiky podal mimoriadne dovolanie podľa § 243e ods. 1 OSP výlučne z toho dôvodu, že rozsudky Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) a Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) spočívajú v nesprávnom právnom posúdení veci [§ 243 ods. 1 písm. f) OSP], ktoré videl v tom, že oba všeobecné súdy nesprávne vyložili a aplikovali ustanovenie § 243d ods. 2 OSP na zistený skutkový stav.

Sťažovateľka namieta odklon najvyššieho súdu od pôvodného stanoviska bez objektívneho a rozumného odôvodnenia a tvrdí, že táto okolnosť zakladá arbitrárnosť a nedostatočnú odôvodnenosť tohto rozhodnutia a je porušením princípu právnej istoty a princípu predvídateľnosti rozhodnutí, ako aj jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a vydal tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľa TURZOVSKÁ DREVÁRSKA FABRIKA, s. r. o., so sídlom Štúrova 37, Turzovka, IČO: 31 560 334, zapísaná v obchodnom registri OS Žilina, oddiel Sro vo vl. č. 359/L na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy SR a základné právo na ochranu vlastníckeho práva zaručené čl. 20 ods. 1 Ústavy SR postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, pod sp. zn. 5 MCdo 12/2011 zo dňa 29. 04. 2014 porušené bolo.

2. Ústavný súd uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, pod sp. zn. 5 MCdo 12/2011 zo dňa 29. 04. 2014 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

Súčasne si uplatňujeme trovy právneho zastupovania pre prípad úspechu, ktoré žiadame uhradiť nášmu právnenému zástupcovi.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 MCdo 12/2011 a jeho uznesením v tomto konaní z 29. apríla 2014

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 MCdo 12/2011 a jeho uznesením z 29. apríla 2014. Podstata jej argumentácie spočíva v námietke arbitrárneho odôvodnenia napadnutého uznesenia.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

V zmysle ustanovenia čl. 46 ods. 1 ústavy má účastník súdneho konania právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, v ktorom sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vysporiada so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré sú na rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, a teda na také rozhodnutie, ktoré nie je zjavne neodôvodnené ani arbitrárne. Ústavný súd ďalej poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd ďalej poukazuje na to, že miera interpretácie aplikovaných na vec vzťahujúcich sa ustanovení právnych predpisov vo väzbe na rozhodujúce skutočnosti prípadu je adekvátne a rešpektujúca predmetnú právnu úpravu. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). Takéto pochybenie v ústavnoprávnom zmysle však ústavný súd v napadnutom uznesení najvyššieho súdu nezistil. Nesúhlas sťažovateľky s obsahom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nie je dôkazom o jeho neústavnosti.

K sťažovateľkou namietanej arbitrárnosti a neodôvodnenosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd poznamenáva, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd považuje za potrebné poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadné oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Krajský súd svoj rozsudok sp. zn. 9 Co 391/2009 zo 17. decembra 2009, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu v jeho zaväzujúcej časti o povinnosti žalovaného plniť žalobcovi a ktorý bol predmetom preskúmania najvyššieho súdu v konaní o mimoriadnom dovolaní, odôvodnil takto:

«Napadnutým rozsudkom Okresný súd v Čadci zamietol návrh navrhovateľov, ktorým sa domáhali určenia, že navrhovatelia v rade 1/ až 4/ sú podielovými spoluvlastníkmi a to každý z nich v podiele po 3/24-iny a do dedičstva po poručiteľovi [REDAKOVANÉ] patrí spoluvlastnícky podiel 12/24-in v nehnuteľnostiach nachádzajúcich sa v kat. úz. [REDAKOVANÉ] zapísaných na [REDAKOVANÉ], ako 1. administratívna budova č. C, ktorá je postavená na KN [REDAKOVANÉ] – zastavaná plocha vo výmere 407 m² – podľa LV – podľa dohody o vydaní vecí, ktorej vklad bol povolený [REDAKOVANÉ] Katastrálnym úradom v [REDAKOVANÉ], ako aj doplnku č. 1 k predmetnej dohode ako administratívna budova č. 1 na [REDAKOVANÉ],

2. administratívna budova, ktorá je postavená na [REDAKOVANÉ] – podľa dohody o vydaní vecí, ktorej vklad bol povolený [REDAKOVANÉ] Katastrálnym úradom v [REDAKOVANÉ], ako aj doplnku č. 1 k predmetnej dohode ako garáže plus nadstavba – administratívna budova č. II na [REDAKOVANÉ],

3. stoláreň č. I, ktorá je postavená na KN [REDAKOVANÉ] – zastavaná plocha vo výmere 499 m² – podľa dohody o vydaní vecí, ktorej vklad bol povolený [REDAKOVANÉ] Katastrálnym úradom v [REDAKOVANÉ], ako aj doplnku č. 1 k predmetnej dohode ako stoláreň č. I na [REDAKOVANÉ],

4. stoláreň II, ktorá je postavená na KN [REDAKOVANÉ] – podľa dohody o vydaní vecí, ktorej vklad bol povolený V 371/94 Katastrálnym úradom v [REDAKOVANÉ], ako aj doplnku č. 1 k predmetnej dohode ako stoláreň č. II, prístavba k stolárni č. I, [REDAKOVANÉ],

5. trojkomorová sušiareň na KN [REDAKOVANÉ] podľa dohody o vydaní vecí, ktorej vklad bol povolený V 371/94 Katastrálnym úradom v [REDAKOVANÉ], ako aj doplnku č. 1 k predmetnej dohode ako trojkomorová sušiareň, rekonštrukcia [REDAKOVANÉ], ktorá parcela bola vytvorená geometrickým plánom vyhotoveným [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ]

zo dňa 15. 4. 1994, ktorý bol úradne overený pod č. 329/94,

6. hala PU, ktorá je postavená na podľa dohody o vydání vecí, ktorej vklad bol povolený Katastrálnym úradom v , ako aj doplnku č. 1 k predmetnej dohode ako hala PU – rekonštrukcia a jej prístavba – murovaný sklad , ktorá parcela bola vytvorená geometrickým plánom vyhotoveným zo dňa 15. 4. 1994, ktorý bol úradne overený pod č. 329/94,

7. pílница, ktorá je postavená na podľa dohody o vydání vecí, ktorej vklad bol povolený Katastrálnym úradom v , ako aj doplnku č. 1 k predmetnej dohode ako budova pílница , ktorá parcela bola vytvorená geometrickým plánom vyhotoveným zo dňa 15. 4. 1994, ktorý bol úradne overený pod č. 329/94,

... trafostanica, ktorá je postavená na – zastavaná plocha vo výmere 10 636 m² podľa dohody o vydání vecí, ktorej vklad bol povolený V 371/94 Katastrálnym úradom v , ako aj doplnku č. 1 k predmetnej dohode ako budova trafostanica s rozvodnou , ktorá parcela bola vytvorená geometrickým plánom vyhotoveným zo dňa 15. 4. 1994, ktorý bol úradne overený pod č. 329/94,

... kotolňa, ktorá je postavená na , podľa dohody o vydání vecí, ktorej vklad bol povolený Katastrálnym úradom v , ako aj doplnku č. 1 k predmetnej dohode ako kotolňa, rekonštrukcia a prístavba , ktorá parcela bola vytvorená geometrickým plánom vyhotoveným zo dňa 15. 4. 1994, ktorý bol úradne overený pod č. 329/94,

10. sklad olejov, ktorý je postavený na , podľa dohody o vydání vecí, ktorej vklad bol povolený Katastrálnym úradom v , ako aj doplnku č. 1 k predmetnej dohode ako sklad olejov – prístavba kotolne na , ktorá parcela bola vytvorená geometrickým plánom vyhotoveným zo dňa 15. 4. 1994, ktorý bol úradne overený pod č. 329/94,

11. KN [REDACTED] – zastavaná plocha vo výmere 661 m²,

12. KN [REDACTED] – zastavaná plocha vo výmere 655 m²,

(ako je uvedené v petite cit. podania navrhovateľov zo dňa 29. 12. 2008 – na č. l. 392 – 394 spisu v spojení s vyhlásením splnomocneného zástupcu navrhovateľov do zápisnice na pojednávaní okresného súdu dňa 18. 02. 2009 o oprave písárskej chyby v časti bodu 4/ petitu takto upraveného návrhu).

Svoje rozhodnutie odôvodnil ust. §§ 61 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a § 234d ods. 1, 2 O. s. p., keď konštatoval, že z vykonaného dokazovania – pripojeného spisu Okresného súdu v Čadci v exekučnej veci sp. zn. Er 1180/96 zistil, že predmetom udelenia súdom schváleného príklepu (č. k. Er 1180/96-13, zo dňa 10. 6. 1997) na exekučnej dražbe v prospech odporcu ako vydražiteľa boli spomedzi sporných nehnuteľností v tom čase zapísaných v príslušnom katastri nehnuteľností pre kat. úz. [REDACTED] na [REDACTED] ako [REDACTED], spolu s objektom administratívna budova C, pozemok [REDACTED], pozemok [REDACTED] spolu s objektom pilnica, pozemok [REDACTED] a pozemok [REDACTED] spolu s objektom stoláreň č. 1 – t. j. časť nehnuteľností, ktoré sú predmetom tohto sporu uvedených konkrétne v petite v návrhu navrhovateľov (časť III. odôvodnenia napadnutého rozsudku) pod bodom č. 1, 11, 7 a časti bodu 8, 12 a 3, u ktorých nehnuteľnosti teda neprichádza do úvahy navrátenie do pôvodného stavu (§ 61 EP). Odporca vymenované nehnuteľnosti nadobudol ako tretia osoba schválením príklepu na dražbe v exekučnom konaní, čím nastali zákonom stanovené skutočnosti prechodu vlastníctva na vydražiteľa a to v čase existencie právoplatného rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 18 Co/3782/96-221, zo dňa 4. 12. 1996 (určujúceho neplatnosť vlastníckych titulov navrhovateľov k predmetným nehnuteľnostiam a zaväzujúceho ich na vydanie nehnuteľností [REDACTED] ako vlastníkovi). Bolo v tom čase na navrhovateľoch, ktorí o exekučnom konaní mali vedomosť (ako to potvrdzuje citovaný list navrhovateľky v rade 2/ zo dňa 29. 1. 1997 označený ako „vyňatie veci z exekúcie“ a adresovaný súdnemu exekútorovi), aby vyvinuli, či už sami alebo prostredníctvom na ten účel splnomocnenej kvalifikovanej osoby s právnickým vzdelaním účinný procesný postup v zmysle ust. § 55 ods. 1 EP v spojení s ust. § 79 a nasl. O. s. p. Odporcom takto nadobudnuté vlastníctvo v exekučnom konaní nemôže byť dotknuté.

V prípade nároku navrhovateľov vo vzťahu k parcele KN-C [REDACTED] – zastavané plochy a nádvoría vo výmere 661 m² zapísanej v katastri nehnuteľností Správy katastra pre kat. úz. [REDACTED] na [REDACTED] na vlastníka [REDACTED] [REDACTED] titulom kúpnej zmluvy [REDACTED] absentuje navyše i naliehavý právny záujem (§ 80 písm. c/ O. s. p.) navrhovateľov na navrhovanom určení vlastníckeho práva vo vzťahu k odporcovi, ktorý v čase rozhodovania súdu. nie je v príslušnom katastri nehnuteľností zapísaný ako vlastník tejto nehnuteľnosti. Ďalšie nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom konania odporca nadobudol na základe kúpnej zmluvy registrovanej Okresným úradom v Čadci, odborom katastrálnym, pod sp. zn. [REDACTED] pričom účinky prevodu vlastníckeho práva na odporcu nastali rovnako v období medzi 18. 2. 1997 až 29. 3. 1999, t. j. medzi dňom právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 18 Co/3782/96-221, zo dňa 4. 12. 1996 a dňom právoplatnosti zrušujúceho rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Cdo 36/98-274, zo dňa 16. 12. 1998 ako súdu dovolacieho v konaní vedenom na Okresnom súde v Čadci pod sp. zn. 5 C 151/95 a preto ako tretia osoba, ktorá nebola účastníkom tohto konania, požíva ochranu v zmysle § 243d ods. 2 O. s. p., čo malo za následok zamietnutie návrhu navrhovateľov i v tejto časti.

Pri rozhodovaní o trovách konania prvostupňový súd vychádzal z ust. § 142 ods. 1, 2 O. s. p. s použitím ust. § 150 ods. 1 O. s. p. a nepriznal žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov konania, keď konštatoval, že navrhovatelia úspech v odvolacom konaní nemali, vedľajší účastník si žiadne trovy neuplatnil a s prihliadnutím na dôvody zamietnutia návrhu, keď vzal do úvahy okolnosti brániace úspešnému uplatneniu reštitučnému nároku navrhovateľov ako oprávnených osôb, nepriznal náhradu trov konania i odporcovi ako úspešnému účastníkovi (dôvody hodné osobitného zreteľa videl v okolnostiach konkrétnej veci).

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie v zákonom stanovenej lehote navrhovatelia i odporca.

Navrhovatelia, prostredníctvom svojho právneho zástupcu, žiadali napadnutý rozsudok prvostupňového súdu vo výroku, ktorým bol ich návrh zamietnutý zmeniť, návrhu v celom rozsahu vyhovieť a zaviazať odporcu k náhrade trov celého konania. Vytýkali prvostupňovému súdu nesprávne právne posúdenie veci (§ 61 EP, § 234d ods. 2 O. s. p.), keď podľa ich názoru exekučné konanie a uzatvorenie kúpnej zmluvy sú absolútne

neplatnými právnymi úkonmi. Túto skutočnosť prvostupňový súd bol povinný riešiť, pričom ju prejudiciálne neskúmal, ani sa s ňou nevyporiadal. Pokiaľ došlo k uzatvoreniu kúpnej zmluvy dňa 27. 3. 1997 s povolením vkladu 2. 4. 1997 záložný veriteľ [REDAKOVANÉ], zastupujúci záložcu [REDAKOVANÉ] nebol vlastníkom nehnuteľností, ktoré patrili v zmysle rozsudku najvyššieho súdu navrhovateľom ako skutočným vlastníkom a preto ani nebol oprávnený tieto nehnuteľnosti odpredať. Ak by i pripustili skutočnosť, že postup exekútora, ktorý zexekvoval majetok iného vlastníka bol správny, tak potom je zrejmé, že takýmto postupom prišli nezákonne o majetok bez toho, aby bol znovu znárodnený. Ustanovenie § 243d ods. 2 O. s. p. podľa ich názoru poskytuje ochranu tretím osobám len z procesného hľadiska, pričom posúdenie platnosti alebo neplatnosti týchto vzťahov z hľadiska hmotného práva je na novom rozhodnutí nezávislé. Vec sa dostala do štádia po podaní žalobného návrhu, takže akýkoľvek právny úkon urobený počas rozhodovania dovolacieho súdu [REDAKOVANÉ], ktorý na základe dohôd o prevode majetku v rámci reštitúcie nebol jeho vlastníkom a teda nemohol ho previesť na inú fyzickú alebo právnickú osobou je absolútne neplatný. Takýmito neplatnými právnymi úkonmi sú nielen obidve uvedené kúpne zmluvy, ale tiež aj nadobudnutie časti nehnuteľností na základe príklepu exekútora schváleného uznesením Okresného súdu v Čadci č. k. Er 1180/96, pričom osobitným prípisom z ich strany bol exekútor aj súd upozornený na nesprávny postup a tiež preto, že nemožno na základe neexistujúceho právneho úkonu scudziť cudzí majetok.

Odporca vo svojom odvolaní žiadal zmeniť rozsudok prvostupňového súdu v časti náhrady trov konania, keď podľa jeho názoru prvostupňový súd v tomto prípade nesprávne aplikoval ust. § 150 ods. 1 O. s. p., lebo neprihliadol na okolnosti na strane účastníkov konania ako jednu zo základných podmienok pre použitie citovaného zákonného ustanovenia.

Vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľov žiadal rozsudok prvostupňového súdu, v časti v ktorej bol návrh zamietnutý, ako vecne správny potvrdiť. Prvostupňový súd podľa jeho názoru vykonal vo veci dostatočné dokazovanie a správne rozhodol. Tvrdenia navrhovateľov uvádzané v odvolaní sú v rozpore s ust. § 61 zák. č. 233/1995 Z. z., podľa ktorého navrátenie do predošlého stavu je v exekučnom konaní vylúčené. Vylúčením možnosti navrátenia do predošlého stavu sa zaručuje najmä ochrana tretích osôb (ktoré nie sú účastníkmi exekučného konania), nadobúdajúcich zákonom ustanoveným postupom

v úradnom konaní vedenom súdnym exekútorom, ako na to zákonom ustanoveným a v konkrétnej veci súdom poverenou zodpovednou odbornou osobou, vlastníctvo k veciach vo vzťahu, ku ktorým sa vykonáva exekúcia. Nie je preto možné z akýchkoľvek dôvodov navrátiť právne vzťahy dotknuté exekučným konaním do predošlého stavu. Poukázal i na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. I Obdo 2/2004, z 26. 5. 2005.

Vedľajší účastník vo svojom vyjadrení taktiež žiadal napadnutý rozsudok prvostupňového súdu ako vecne správny potvrdiť. Pokiaľ sa týka riešenia problematiky exekučného konania, na ktoré poukazujú navrhovatelia vo svojom odvolaní, ust. § 61 EP zaručuje ochranu tretích osôb, čo znamená, že ak odporca nadobudol tieto nehnuteľnosti v súlade so zákonom, nemôže dôjsť k navráteniu do stavu pred exekúciou. Je vylúčené, aby otázku platnosti exekúcie riešil súd prejudiciálne, tak ako to tvrdí právny zástupca navrhovateľov, ktorý si pravdepodobne neuvedomil prejednávajúcu problematiku a neujasnil si, čo môže súd riešiť ako otázku predbežnú a čo riešiť nemôže. Okresný súd tiež správne podľa jeho názoru pochopil problematiku ohľadne parcely [REDAKOVANÉ], ktorá je zapísaná v kat. úz. [REDAKOVANÉ] na [REDAKOVANÉ] na vlastníka [REDAKOVANÉ], pričom zo strany navrhovateľov ako už uvádzali v predchádzajúcom, došlo k nepochopeniu celej problematiky a v tomto konaní sa proti odporcovi ako nevlastníkovi domáhali určenia vlastníckeho práva, ktorý od roku 1998 túto nehnuteľnosť nevlastnil. Pokiaľ sa týkalo úvahy súdu o neplatnosti dohody o vydaní veci zo dňa 11. 3. 1994 v znení doplnkov č. 1 zo dňa 17. 5. 1994, kedy konštatuje nad rámec zdôvodnenia, že podľa jeho názoru je táto platná, s týmto názorom sa vedľajší účastník nestotožnil. Podľa jeho názoru je potrebné si uvedomiť tú skutočnosť, že zo strany navrhovateľov ako reštituentov nebol schválený privatizačný projekt a z toho dôvodu nie je možné ich nárok ako oprávnených osôb vyporiadať spôsobom v § 47 ods. 1 zák. č. 92/1991 Zb. teda z dôvodu, že oprávnené osoby nepredložili privatizačný projekt, ktorý by bol schválený. V prípade úspechu uplatnil si vedľajší účastník i trovy odvolacieho konania v celkovej výške 4.694,74 eur.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v rozsahu mu danom ust. § 212 ods. 1 O. s. p. – a bez nariadenia pojednávania (§ 214 O. s. p.) rozhodnutie prvostupňového súdu v napadnutej časti, pokiaľ bol návrh navrhovateľov zamietnutý, ako vecne správne potvrdil.

Z vykonaného dokazovania pred prvostupňovým súdom mal i odvolací súd preukázané, že predmetom návrhu navrhovateľov v rade 1/ až 8/ po naposledy pripustenej

zmeny ich návrhu a po jeho čiastočnom spät'vzatí bol návrh, ktorým sa domáhali určenia, že navrhovatelia v rade 1/ až 4/ sú podielovými spoluvlastníkmi a to každý z nich v podiele po 3/24-iny a do dedičstva po poručiteľovi [REDACTED] patrí spoluvlastnícky podiel 12/24-in v nehnuteľnostiach nachádzajúcich sa v kat. úz. [REDACTED] tak, ako ich prvostupňový súd špecifikoval v bodoch 1 až 12 v časti III. napadnutého rozsudku. Odporca spolu s vedľajším účastníkom okrem iného v priebehu konania namietali neprípustnosť navrátenia do predošlého stavu s poukazom na ust. § 61 Exekučného poriadku, keď poukazovali na to, že

asť sporných nehnuteľností vydražil (schválením príklepu súdom dňa 10. 6. 1997) skôr, ako Najvyšší súd SR zrušil právoplatný rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici v konám sp. zn. 5 C 151/95 a navrhovatelia nevyužili možnosť podania vylučovacej žaloby podľa § 55 Exekučného poriadku. Nárok navrhovateľov mohol byť podľa nich uspokojený len v rámci privatizačného projektu podľa príslušných ustanovení zákona č. 91/1992 Zb.. Poukazovali taktiež na to, že prevažná časť nehnuteľností, ktoré sú predmetom sporu bola vybudovaná predchodcami odporcu až po znárodnení, niektoré až po roku 1971, teda ide o nehnuteľnosti, ktoré predchodcovia navrhovateľov nikdy nevlastnili – pôvodnými stavbami boli píla, sklady a dielne, z ktorých prvé dve odporca vydražil a dielne boli prestavané na byt, čím zmenili svoj stavebno-technický charakter a preto sa podľa zákona č. 87/91 Zb. nevydávajú.

Vychádzajúc z týchto skutočností prvostupňový súd postupoval správne, keď skúmal, či odporca, ktorý nadobudol sporné nehnuteľnosti v období medzi dňom právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 18 Co/3782/96-221, zo dňa 4. 12. 1996 (týmto rozsudkom bol návrh navrhovateľov na vydanie nehnuteľnosti zamietnutý) a právoplatnosťou rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 36/98-274, zo dňa 16. 12. 1998, ktorým bol tento rozsudok zrušený, požíva ochranu v zmysle § 61 EP a § 243d ods. 2 O. s. p. V tomto smere vykonal vo veci i dostatočné dokazovanie a vyvodil z neho správny záver, keď návrh navrhovateľov zamietol.

Pokiaľ išlo o skutkové zistenia a právne posúdenie veci (§ 61 EP, § 243d ods. 2 O. s. p.) v tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s podrobnými dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať, § 219 ods. 2

O. s. p. (navrhovatelia v tomto smere neuviedli v odvolaní žiadne skutočnosti, s ktorými by sa nevyporiadal súd prvého stupňa).

Ustanovenie § 61 EP tak, ako to správne konštatuje i prvostupňový súd v dôvodoch svojho rozhodnutia, poskytuje ochranu tretích osôb (ktoré neboli účastníkmi exekučného konania) nadobúdajúcich zákonom ustanoveným postupom v úradnom konaní vedenom súdnym exekútorom ako na to zákonom ustanovenou a v konkrétnej veci súdom poverenou zodpovednou odbornou osobou vlastníctvo k veciam, vo vzťahu, ku ktorým sa vykonáva exekúcia a navrátenie do predošlého stavu, preto v takomto prípade neprichádza do úvahy. Pokiaľ teda odporca nadobudol vlastníctvo k sporným nehnuteľnostiam v rámci exekučného konania na základe právoplatného rozhodnutia, neprislúcha súdu v tomto konaní preskúmať postup súdu, resp. súdneho exekútora v exekučnom konaní. Aj v tomto smere prvostupňový súd dostatočným spôsobom zdôvodnil svoje rozhodnutie, keď vysvetlil prípadný postup na č. l. 14, 15 napadnutého rozhodnutia (posledný odsek č. l. 14, prvý odsek č. l. 15), s čím sa odvolací súd stotožnil. Pre úplnosť je potrebné dodať, že pokiaľ by, či už exekučný titul alebo iné rozhodnutie, ktoré slúžilo ako podklad pre výkon rozhodnutia bolo po ukončení exekučného konania ako nezákonné zrušené, vzniká dotknutému účastníkovi právo na náhradu škody, ktoré predstavuje akúsi protiváhu práve proti ustanoveniam § 61 Exekučného poriadku a § 243d ods. 2 O. s. p.

Ustanovenie § 150 ods. 1 O. s. p. upravuje výnimku zo zásady úspechu a neúspechu pri rozhodovaní o náhrade trov konania. Umožňuje súdu, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa nepriznať náhradu trov konania sčasti alebo celkom i tomu z účastníkov, ktorý mal v konaní úspech. Dôvody hodné osobitného zreteľa môžu spočívať buď v okolnostiach konkrétnej veci alebo v okolnostiach na strane účastníkov konania. Pokiaľ teda odporca vytýkal prvostupňovému súdu, že vychádzal len z okolnosti veci a neprihliadal na okolnosti na strane účastníkov konania, nemožno takéto odvolanie považovať za dôvodné. Už z okolnosti veci, keď návrh navrhovateľov bol zamietnutý z dôvodu poskytnutia ochrany odporcovi ako dobromyselnému nadobúdateľovi nehnuteľností (aj keď pôvodné rozhodnutie, ktorým bol návrh navrhovateľov na vydanie nehnuteľností zamietnutý, bolo neskôr zrušené Najvyšším súdom Slovenskej republiky), možno konštatovať, že tu existovali dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré odôvodňovali nepriznanie trov odporcovi ako

úspešnému účastníkovi a preto odvolací súd potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu i vo výroku o náhrade trov prvostupňového konania.

Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania súd vychádzal z ust. § 142 ods. 1 O. s. p. s použitím ust. § 224 ods. 1 O. s. p. a priznal odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi ako úspešným účastníkom náhradu trov odvolacieho konania, pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia u odporcu tak, ako si ich uplatnil za jeden úkon právnej pomoci (vyjadrenie k odvolaniu) po 1.170,09 eur plus DPH 222,32 eur plus jedenkrát režijný paušál 6,95 eur, spolu 1.399,36 eur a u vedľajšieho účastníka za dva úkony právnej pomoci (príprava, prevzatie zastúpenia, vyjadrenie k odvolaniu) plus dvakrát režijný paušál spolu 2.354,32 eur. Pokiaľ si vedľajší účastník uplatňoval zvýšenie základnej sadzby tarifnej odmeny na trojnásobok vzhľadom na zložitosť a časovo náročné štúdium problematiky, túto požiadavku odvolací súd neakceptoval vzhľadom na to, že k prevzatiu zastúpenia došlo v priebehu odvolacieho konania, kde i z vyjadrenia vyplynulo, že právna zástupkyňa prakticky zotrvala na vyjadreniach, ktoré boli prednesené účastníkom – klientom už v rámci prvostupňového konania.»

Najvyšší súd v konaní o mimoriadnom dovolaní zrušil rozsudok „Krajského súdu v Žiline zo 17. decembra 2009 sp. zn. 9 Co 391/2009, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu vo výroku o zamietnutí návrhu navrhovateľov, vo výroku o náhrade trov konania, a vo výroku o náhrade trov odvolacieho konania a rozsudok Okresného súdu Čadca z 30. júna 2009 č. k. 10 C 250/2000-441 vo výroku, ktorým súd návrh navrhovateľov 1/ až 7/ o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam a o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva, v zostávajúcej časti zamietol, a vo výroku, ktorým rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania“, a vec v rozsahu zrušenia vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Podstatu rozhodnutia najvyššieho súdu tvoria tieto právne závery:

«Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O. s. p.) po zistení, že tento opravný prostriedok podal včas generálny prokurátor (§ 243g O. s. p.) na základe podnetu žalovaného (§ 243e ods. 1 a 2 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O. s. p. v spojení s § 243a ods. 1

O. s. p.) preskúmal rozhodnutie v napadnutých častiach a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie je dôvodné.

Dovolací súd považuje vzhľadom na námietky odporcu za potrebné uviesť, že rozsah preskúmania veci bol daný rozsahom mimoriadneho dovolania podaného generálnym prokurátorom...

V zmysle § 243f ods. 1 O. s. p. môže byť mimoriadne dovolanie podané iba z dôvodov, že...

Generálny prokurátor namieta, že napadnuté rozsudky súdov nižších stupňov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O. s. p.)...

Dovolací súd sa stotožnil i so záverom mimoriadneho dovolateľa, že priama aplikácia § 243d ods. 2 O. s. p. v danom prípade by mala vplyv na skončené konanie vo veci Okresným súdom v Čadci pod sp. zn. 5 C 191/1995 za predpokladu, že by vtedajší navrhovateľ nevzal v štádiu odvolacieho konania návrh späť, odvolací súd by vo veci rozhodol, a to rozhodnutie by vyznelo inak, než pôvodné rozhodnutie, ktoré zrušil dovolací súd. Keďže však v tomto konaní zobral navrhovateľ svoj návrh späť, vyjadril tým svoju vôľu, aby sa ďalej nekonalo a vo veci meritórne nerozhodovalo. Za takéhoto stavu nedošlo k súdnemu rozhodnutiu, že pôvodné dohody o vydaní nehnuteľnosti sú neplatné, nakoľko rozhodnutie odvolacieho súdu bolo dovolacím súdom zrušené a následne celé konanie zastavené, po späťvzátí návrhu vo veci.

Dovolací súd poukazuje v tomto smere i na zásadu rímskeho práva (nemo plus iuris ad alium transfere potest, quam ipse habet), v zmysle ktorej z nepráva nemôže vzniknúť právo a zdôrazňuje, že platne nemôže nadobudnúť vlastnícke právo právny nástupca, ak subjekt, od ktorého odvodzuje (derivatívne) svoje právo k nehnuteľnosti, toto právo nikdy nenadobudol, a teda ho ani nemohol ďalej platne previesť.

Vo všeobecnosti možno za vlastníka považovať osobu, v prospech vlastníctva ktorej svedčí nadobúdacie konanie („modus“) a zodpovedajúci právny titul („titulus“), napríklad zmluva. Pokiaľ „titulus“ preukazuje právo inej osoby než „modus“, je potrebné určiť, kto je vlastníkom. Za vlastníka je v takom prípade považovaný ten, v prospech práva ktorého svedčil nadobúdaci titul. Neplatný právny úkon ale nemá právne následky, aké má platný právny úkon; na jeho základe preto nedochádza k prevodu nehnuteľnosti. I keď v prípade neplatného právneho úkonu o prevode nehnuteľnosti „prevedených“ ďalej na iných

nadobúdateľov svedčí v prospech týchto ďalších nadobúdateľov „modus“, chýba im „titulus“. Dobrá viera týchto ďalších nadobúdateľov je významná len potiaľ, že im možno priznať všetky práva a povinnosti oprávneného držiteľa (§ 129 a nasl. Občianskeho zákonníka). Dobrej viere ale súčasný právny poriadok žiadne iné právne následky nepriznáva. Ochrana, ktorú poskytuje nadobúdateľovi, nie je takej intenzity, aby zabránila vlastníčkovi nehnuteľnosti účinne uplatňovať svoje absolútne právo. Inými slovami: pokiaľ zápis v katastri nehnuteľností nezodpovedá skutočnosti, má skutočnosť prevahu nad zápisom v katastri.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že mimoriadnym dovolaním napadnutý potvrdzujúci výrok rozsudku odvolacieho súdu v spojení s výrokom rozsudku súdu prvého stupňa spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci a že generálny prokurátor dôvodne podal proti nim mimoriadne dovolanie (§ 243e O. s. p. v spojení s § 243f ods. 1 písm. c/ O. s. p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na to napadnuté výroky týchto rozsudkov zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (§ 243b ods. 2, 3 a 4 O. s. p. v spojení s § 243i ods. 2 O. s. p.).

Ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, koná ďalej vo veci. Pritom je právny názor súdu, ktorý rozhodoval o mimoriadnom dovolaní, záväzný.»

Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľkou napadnuté rozhodnutie (uznesenie) najvyššieho súdu obsahuje dostatok skutkových a najmä právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol východiská, na základe ktorých uznal argumentáciu generálneho prokurátora Slovenskej republiky uvedenú v jeho mimoriadnom dovolaní o tom, že okresný súd i krajský súd nesprávne vyložili § 243d ods. 2 OSP a priznali mu účinky, ktoré nemá. Súčasne objasnil predpoklady, pri splnení ktorých by prichádzala do úvahy aplikácia uvedeného procesného ustanovenia, ako aj skutočnosť, že toto ustanovenie nemôže mať také účinky v oblasti hmotného práva, že by prelamovalo zásadu *nemo plus iuris* a že by vylučovalo hmotnoprávne posúdenie platnosti alebo

neplatnosti právneho úkonu v novom konaní, kde v postavení odporcu vystupuje subjekt, ktorý v predchádzajúcom konaní mohol mať postavenie tzv. tretej osoby, na ochranu ktorej slúži § 243d ods. 2 OSP.

Najvyšší súd sa jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré boli pre jeho rozhodovanie vo veci sťažovateľky podstatné a právne významné, pričom výklad a aplikáciu dotknutých ustanovení právnych predpisov vykonal ústavne súladným spôsobom.

Ústavný súd v súlade s doterajšou judikatúrou konštatuje, že do základného práva na súdnu ochranu nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Základné právo na súdnu ochranu je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú, a to za predpokladu, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04).

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené a s poukazom na to, že obsahom označených práv nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97), sťažnosť sťažovateľky, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu, považujúc ho za arbitrárny, v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 MCdo 12/2011 a jeho uznesením z 29. apríla 2014

Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

V súvislosti s namietaným porušením základných práv sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 ústavy ústavný súd konštatuje, že všeobecný súd, rešpektujúc ústavno-procesné princípy garantujúce základné právo účastníka konania na súdnu ochranu, podľa jeho názoru v konaní o ochranu tohto základného práva posúdil aj namietané porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. Ústavný súd dospel k záveru, že aj z hľadiska posúdenia týchto práv nebol postup všeobecného súdu ani svojvoľný a ani arbitrárny a jeho rozhodnutie je aj z pohľadu poskytnutej ochrany týchto základných práv ústavne udržateľné, a preto sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. mája 2016